

ELS COMENTARIS DE PREMSA DE L'ÈPOCA

El interés del debate comenzó con la intervención del señor Cambó. Usó el líder catalán su clásico procedimiento de arrojar todo lo inútil, todo lo sobrero, y dejar mundo, claro y limpio el tema, y de hablar y discutir luego, y obligar a discutir concretamente lo que importa. El tema, sin embargo, no fue sólo la cuestión debatida en sí, sino también la defensa de la conducta de la Lliga Catalana en la historia del catalanismo en general, y sobre todo en los días de la subversión de octubre, contra las imputaciones que se la han hecho ayer y hoy. La defensa contra el señor Goicoechea, habilísima, aguda y definitiva, fue particularmente, lo mejor del discurso del señor Cambó; y el final, donde defendiendo la libertad catalana, exaltó la necesidad de un ideal hispánico común, llegó a momentos de gran elocuencia”.

La Vanguardia. 14 de desembre de 1934

Cal no oblidar que la interpel·lació tenia per objecte conèixer els mòbils, la necessitat dels fets del 6 d'octubre. Aquesta finalitat ha quedat plenament satisfeta amb les dues magnífiques intervencions del president de la Generalitat. El senyor Companys ha perfilat amb un calor i amb una precisió extraordinaris la significació política de l'actitud del govern de la Generalitat aquells dies memorables. Calia defensar el sentit originari de la República i defensar les llibertats de Catalunya, amenaçades del poder estant pel govern supeditat a les dretes antirepublicanes i anticatalanes. El gest del govern del 6 d'octubre tenia aquest sentit, i la victòria del 16 de febrer era l'aprovació més eloqüent d'aquella actitud, imposada per les circumstàncies i la fe en la República i en Catalunya”.

La Publicitat. 7 de maig de 1936

*Una producció de TEATRE DE PONENT SL
Teatre de Ponent - Granollers (1998 - 2014) www.teatredeponent.com*

 Generalitat de Catalunya
Institut Català
de les Empreses Culturals

 teatre de
Ponent

*Espectacle d'oratòria parlamentària
sobre els fets del 6 d'octubre de 1934*

*Interpretat per **Carles Martínez**
Ideat i dirigit per **Frederic Roda Fàbregas***

Dramaturgia i direcció
Frederic Roda Fàbregas

Interpretació
Carles Martinez

Caracterització Mireia Llunell
Vestuari Dressart
Escenografia Tallers d'escenografia Jordi Castells
Disseny d'il·luminació Marc Martín
Disseny gràfic Neus Collado
Tècnic d'il·luminació Adrià Rico / Albert Giner
Producció Teatre de Ponent

Sinopsi

La primera part és el discurs pronunciat per Cambó al Parlament de la República Espanyola el 13 de desembre de 1934 després dels fets del 6 d'octubre de 1934 on defensa la conducta de la Lliga Catalana en els dies de la sublevació fent una defensa de l'Estatut en uns moments en que la seva vigència era pràcticament nul·la doncs havia estat substituït per un règim d'excepció.

La segona part és el discurs pronunciat per Lluís Companys al Parlament de Catalunya el 5 de maig de 1936 amb l'objectiu de donar a conèixer els mòbils així com la justificació dels fets del 6 d'octubre i on defensa el sentit originari de la República així com les llibertats de Catalunya.

La invisible frontera: de l'oratoría al teatre.

Aquesta frontera, que no és altre que la mateixa que separa, en termes Apirandellans, la "persona" del "personatge", només es pot travessar en una sola direcció. De l'oratoría (poètica, científica, literària, política) al text escènic. El discurs de Marc Antoni sobre el cadàver de Cèsar, és crònica periodística en Plutarc, i és text dramàtic en Shakespeare. De discursos floralescos tots n'hem sentit, però el de Russiñol als *Jocs Florals de Canprosa* passa la frontera. El teatre o bé fa la parodia o bé fa la sublimació del discurs. Certament que el temps passa i el clam de "Dios en el Sinaí..." de Castelar ens pot semblar un text teatral. La història l'ha fossilitzat i el fet de la seva repetició l'ha convertit en material artístic. L'actor, és ben sabut, és intèrpret d'un altre, és mèdium transmissor. Quan en acabar la funció, sota la pluja d'aplaudiments "diu unes paraules" passa, amb poca fortuna, generalment, a l'àmbit de l'oratoría. Cap experiment més clar per veure el que va de l'oratoría al teatre. El polític, l'orador que "fa comèdia" que "fa teatre" descobreix tot l'art de mentir consubstancial al teatre: el regne del "com-si". És de bon acollir, com aventura intel·lectual, com a joc en l'invisible frontera, l'experiment del trasvassament. Quan un polític diu de memòria un text preparat per els seus assessors, fa oratoría o fa teatre? Quan un autor dramàtic farceix un text d'una cita autèntica, quina misteriosa transsubstanciació esdevé? Quin lloc especial donarem a l'oratoría sagrada, invocació als déus, portaveu d'un prec col·lectiu impersonal? No ens trobarem en una revalorització del menystingut valor de la Retòrica? En tot cas, benvinguda aquesta nova irreverència del teatre.

Frederic Roda Pérez